

gen – det kan jeg da godt afsløre – er det ikke mindst forslaget § 10, som vil have vores interesse.

Indenrigsministeren (Thorkild Simonsen):

Den 12. november 1998 havde vi sidst dette forslag til første behandling her i salen, og der udtalte jeg følgende: »Jeg takker for den positive modtagelse, lovforslaget har fået.« Det var altså i 1998.

Jeg kan ikke sige helt det samme denne gang, men jeg vil gerne gøre opmærksom på, at der var kun to partier, nemlig SF og Enhedslisten, der ved første behandling sidste gang omtalte problemet § 10, stk. 3, men da slet ikke fra hr. Touborgs side i de vendinger, som den nuværende ordfører tillod sig at bruge i dag.

Jeg vil også gerne over for Det Konservative Folkeparti bekræfte, at der sidste år blev sagt disse ord, som jeg i øvrigt også nævnte. Jeg sagde, at hr. Knud Erik Kirkegaard sagde, at vi bør vel alle sammen være på borgernes side. Og det bekræftede jeg også, syntes jeg, at jeg gerne vil være. Så det er altså en gentagelse af, hvad jeg bekræftede over for hr. Knud Erik Kirkegaard sidste år.

Jeg vil godt vende tilbage til § 10, stk. 3. Det er i hvert fald ikke rigtigt, når det påstås, at CPR-lovforslaget vil pålægge nogen borgere noget, og langt mindre, at nogle skulle angive noget. Men det er rigtigt, at § 10, stk. 3, i forhold til lignende bestemmelser i andre love går videre end de andre love, nemlig dér, hvor der står om vidnepligt og strafansvar. En sådan pligt findes i dag kun for flyttende og logiværter, så der er altså på det punkt en udvidelse.

Så er der klart mange, der spørger til det, jeg sagde i efteråret, da det kom frem. Jeg vil gerne sige, at da aafdelingsforstander Oluf Jørgensen kom med den store artikel – jeg tror, det var en søndag sidste år – og da Politikkens journalister opdagede det og de så havde en artikel om tirsdagen og fik det sat godt i gang, så gik debatten. Så kunne alle se, at vi var kommet i Stasiselskab, og jeg ved ikke hvad.

Da blev jeg selv noget betænkelig, for jeg syntes bestemt ikke, jeg hørte hjemme dér, jeg kendte slet ikke til, at jeg skulle have fremsat et sådant lovforslag. Jeg har masser af avisudklip, hvor jeg har forsøgt at forsvare mig, og jeg ved ikke rigtig, om det er trængt ind. Det er i hvert fald ikke helt trængt ind hos hr. Peter Skaarup i dag. Der er både menneskesyn og meget andet, jeg bliver fedtet ind i. Det menneskesyn har jeg

ikke, men jeg har det, at jeg i høj grad også skal varetage de ærlige borgeres sag i forhold til dem, der vil snyde os. Det menneskesyn har jeg, og det håber jeg da sådan set at alle har.

Jeg mener også, at det forslag, som hr. Klaus Hækkerup kom med, at lave sådan en høring, er et godt forslag. Og når jeg så ikke er kommet med nogle ændringsforslag, hvad jeg bebudede – det er jeg nødt til at sige at det gjorde jeg – så var det, fordi jeg ville afvente denne debat, og også, fordi vi allerede på det tidspunkt havde tanker fremme om det, vi nu laver.

Men jeg er da helt klar over, efter jeg har hørt den debat her i dag, at vi kommer til at gøre noget ved § 10, stk. 3. Det er da helt sikkert. Jeg hørte også fru Anne Baastrup's bemærkninger. Det var selvfølgelig de samme, som SF kom med for et års tid siden om de samme to paragraffer. Dem er jeg også opmærksom på. Og jeg vil meget gerne over for udvalget bidrage til, at det klares, sådan at der både bliver harmoni i forhold til loven under Justitsministeriet og harmoni i forhold til den frygt, man kan have på grund af de to paragraffer.

Jeg ved sådan set ikke, om jeg behøver sige ret meget meget her på nuværende tidspunkt, for jeg tror, alle har forstået, at det er godt at få en moderne lov, og man har også bekræftet fra flere ordføreres side, at da det er 30 år siden, vi sidst beskæftigede os med det, så vil man gerne have det sammenkørt på en ordentlig måde. Og det får vi.

Jeg mener, at med hensyn til de ting her må vi kunne blive enige om at lave en lov, der ikke på nogen måde begynder at gå over i et overvågningssamfund, eller hvad det er man har beskyldt mig eller andre for at ville. Det har jeg ingen tanker om, og det tror jeg faktisk ingen partier har tanker om.

Men vi har en tanke om, at man skal også somme tider beskytte dem, der ærligt og redeligt passer dette samfund og ikke snyder os. Og loven her kan jo altså bruges til at opklare snyderi. Det ved jeg. Men jeg ved udmærket godt, at dette berører de sociale love og andre love, og jeg ved også godt, hvad politiets opgaver går ud på. Men mon ikke vi kan finde en harmoni, når vi får det drøftet igennem efter en høring? Det synes jeg kunne være en god måde at slutte den her sag på.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.